

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У. 11801/15
Дана 17.11.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ..., кога заступа пуномоћник Ненад Кисић, адвокат из Невесиња, против тужене Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад, ради поништаја закључка туженог бр.46-012185/2014 од 27.04.2015. године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.11.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТВА** закључак Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад, бр.46-012185/2014 од 27.04.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Тужилац је дана 20.06.2015. године, поднео тужбу Вишем суду у Новом Саду ради поништаја закључка туженог органа, Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад, бр.46-012185/2014 од 27.04.2015. године, којим је одбачен, као неуредан, захтев тужиоца поднет дана 18.02.2014. године, заведен под бројем 46-012185/2014, за враћање одузете имовине, односно обештећење иза бившег власника Б.Б.. По пријему наведене тужбе, Виши суд у Новом Саду се решењем пословни број Р. 43/2015 од 30.06.2015. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе предмета доставио Управном суду.

У поднетој тужби тужилац је навео да је оспорени закључак туженог органа незаконит, јер је тужилац уз захтев за враћање имовине, односно обештећење од 18.02.2014. године, у смислу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу(“Сл. Гласник РС”, бр. 72/11), поднео оверене копије доказа о подржављењу, прописане одредбом члана 42. став 4. тачка 3., у вези члана 3. ст. 1. и 3. истог закона, које у тужби наводи. Истиче да је имовина која је била предмет захтева за повраћај и обештећење, била предмет подржављења надлежних државних органа Краљевине Југославије 1940, ка и државних органа АП Војводине у периоду од 1969 до 1971. године, када је спроведен поступак комасације. Указује да служба за катастар

непокретности не располаже решењима о комасацији, па се не зна ко је предметну имовину тужиоца унео у комасациону масу и по ком основу, односно ни надлежни држави органи не располажу актима којима је извршено подржављење предметне имовине. Стога тужилац сматра да се Уверење Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Жабаљ бр. 952-2/2014-184 од 07.08.2014. године, које је тужилац доставио уз захтев, може сматрати актом о подржављењу, у складу са чланом 3. ст.1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер другим актом не располажу ни надлежни органи Републике Србије. Како је, према мишљењу тужиоца, поднета тужба основана, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорени закључак.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при образложењу оспореног закључка и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и разлога образложења оспореног закључка произлази да се тужилац обратио туженом органу захтевом за враћање одузете имовине, односно обештећење дана 18.02.2014. године. Међутим, како захтев није садржао све неопходне податке, доказе предвиђене законом како би се по њему могло поступити, односно уз захтев није достављен обавезан доказ из члана 42. став 4. тачка 3., у вези са ставом 7. истог члана Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, тужени орган је нашао да је у смислу члана 43. став 1. наведеног закона, захтев неуредан, па је захтев тужиоца одбацио као неуредан.

Одредбом члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11) прописано је да захтев садржи податке о бившем власнику-име, име једног родитеља и презиме, датум и место рођења, пребивалиште, односно боравиште у време одузимања имовине и држављанство, односно назив и седиште задужбине (тачка 1.); о одузетој имовини на коју се захтев односи-врста, назив, величина, односно површина, место где се непокретност налази, број катастарске парцеле по старом и важећем премеру, изглед и стање имовине у време одузимања, односно одговарајући подаци за покретне ствари (тачка 2.); о праву својине бившег власника на одузетј имовини (тачка 3.); о основу, времену и акту одузимања (тачка 4.); о подносиоцу захтева-име, име једног родитеља и презиме, податке о рођењу, пребивалишту, држављанству, јединствени матични број грађана, име, презиме и пребивалиште пуномоћника, односно назив и седиште задужбине, податке о лицу које представља задужбину и лицу које заступа задужбину (тачка 5.); о правној вези подносиоца захтева са бившим власником (тачка 6.).

Одредбом члана 42. став 4. истог закона прописано је да се уз захтев прилажу, у оригиналу или овереној фотокопији, следећи докази: за податке из става 3) тачка 1) и 5) овог члана-извод из матичне књиге рођених, односно умрлих, извод из регистра у коме је та задужбина уписана, пуномоћје, а ако подносилац захтева нема стално пребивалиште на територији Републике Србије и пуномоћје за лица овлашћена за пријем писмена, као и други доказ на основу којег се могу несумњиво утврдити тражени подаци (тачка 1.), за податке из става 3. тачка 2) овог члана-извод из регистра непокретности, извод из регистра поретних ствари, уверење Републичког геодетског завода о идентификацији катастарске парцелестарог и новог премера, осим за катастарске парцеле за које је спроведена комасација; за податке из става 3. тачка 4) овог члана-исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (тачка 3.).

Одредбом члана 42. став 7. наведеног закона, прописано је да захтев мора да садржи податке из става 3. тачка 1), 2), 5) и 6) овог члана. Уз захтев се обавезно прилажу и докази из става 4. тачка 1), 3) и 4) овог члана.

Одредбом члана 43. став 1. истог закона прописано је да захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става, одбациће се као неуредан.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 108/13) прописано је да се поступак по захтеву спроводи по одредбама тог закона, а да се на питања која нису уређени тим законом, примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак.

Законом о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01" и "Службени гласник РС", бр. 30/10), прописано је: да су по овом закону дужни да поступају државни органи када у управним стварима, непосредно примењујући прописе, решавају о правима, обавезама или правним интересима физичког лица, правног лица или друге странке, као и када обављају друге послове утврђене овим законом (члан 1); да одредбе закона којима се, због специфичне природе у појединим управним областима, прописују неопходна одступања од правила општег управног поступка, морају бити у сагласности са основним начелима утврђеним овим законом (члан 3.); да су при вођењу поступка и решавању у управним стварима, органи дужни да странкама омогуће да што лакше штите и остваре своја права и правне интересе, водећи рачуна да остваривање њихових права и правних интереса не буде на штету права и правних интереса других лица, нити у супротности са законом утврђеним јавним интересима (члан 6.); да ће се орган који води поступак старати да незнање странке и учесника у поступку, не буду на штету права која им по закону припадају (члан 15); да ако поднесак садржи неки формални недостатак који спречава поступање по поднеску или ако је неразумљив или непотпун, орган који је примио такав поднесак учиниће све што треба да се недостаци отклоне и одредиће подносиоцу рок у коме је дужан да то учини (члан 58. став 1); да ако подносилац не отклони недостатке у

одређеном року, па се услед тога не може поступити по поднеску, орган ће закључком одбацити такав поднесак, а на ту последицу ће се подносилац нарочито упозорити у позиву за исправку поднеска (члан 58. став 2); да ако странка није у накнадно одређеном року предложила, односно, по могућности поднела доказе, орган ће закључком одбацити захтев као да није поднесен (члан 127. став 3.); да ако се исправа коју треба употребити као доказ у поступку налази код органа, а странка која се позвала на ту исправу није успела да је прибави, орган који води поступак прибавиће ту исправу по службеној дужности (чл. 158).

Основано се, по оцени суда, тужбом оспорава законитост закључка туженог органа, који је донет уз повреду правила поступка из цитираних одредаба Закона о општем управном поступку. Наиме, према наведеним одредбама Закона о општем управном поступку, произлази да су надлежни органи дужни да поступају по том закону кад у управним стварима решавају о правима или обавезама неког лица, при чему се странкама мора омогућити да што лакше заштите и остваре своја права и правне интересе, као и да позову подносиоца захтева да отклони недостатке који спречавају поступање по захтеву и одреде му рок да то учини. Са наведеног доводи се у питање правилност примене одредби Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, које одредбе због специфичности природе управних ствари у појединим управним областима, прописују неопходна одступања од правила општег управног поступка, и морају бити у сагласности са основним начелима утврђеним Законом о општем управном поступку. Имајући у виду наведено, и став изражен у одлуци Уставног суда Уж. 8975/2014 од 27.12.2016. године, који у свему прихвата и овај суд, по оцени суда, оспорени закључак донет је на штету тужиоца.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима у диспозитиву пресуде тужбу уважио и применом одредбе члана 42. став 1. истог закона, предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди у погледу повреде правила поступка обавезне за тужени орган, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о општем управном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 17.11.2017. године, 14 У 11801/15

**Записничар
Снежана Вујачић,с.р.**

**Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ИО